

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Občanské sdružení Záchrana krajiny**, IČ 27057836, se sídlem v Praze 4, U Zeleného ptáka 1145/12, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 1, za účasti **a) JRD s.r.o.**, IČ 26778092, se sídlem v Praze 10, Vinohradská 220a, **b) Ing. J. Ř.**, **c) Ing. I. Ř.**, obou bytem v P. 10 – D. M., N. N. 525/6d, všech zastoupených JUDr.Ivetou Greckou, advokátkou se sídlem v Praze 4, U Chmelnice 2/745, **d) Ing. L. Š.**, **e) Ing. J. Š.**, **f) Ing. V. Š.**, **g) Bc. J. Š.**, všech bytem v P. 10, N. V. 33, **h) J. H.**, bytem v P. 4, P. V. 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 3.3.2010, č.j.: S-MHMP 761464/2009/OST,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3.3.2010, č.j.: S-MHMP 761464/2009/OST, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 17.7.2009, č.j.: P10-057939/2009, spis. zn. OST 015022/2009/Hask, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3.3.2010, č.j.: S-MHMP 761464/2009/OST, jímž bylo změněno územní rozhodnutí, vydané Úřadem městské části

pokračování

Praha 10, odborem stavebním (dále též „stavební úřad“), dne 17.7.2009, č.j.: P10-057939/2009, spis. zn. OST 015022/2009/Hask (dále též „územní rozhodnutí“). Magistrát (dále též žalovaný odvolací správní úřad) v odvolacím řízení rozhodl tak, že podmínku pro umístění stavby č. 15 a podmínku č. 18 vypustil, podmínku č. 16 doplnil textem „dle čl. 4.4 ČSN 730601“, a ve zbytku územní rozhodnutí potvrdil.

Uvedeným územním rozhodnutím bylo podle ustanovení §§ 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a podle ustanovení § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům při ulici Na Výsluní v Praze 10 na pozemcích parc. č. 2060, 2061, 2062, 4456 a 2208/12 v katastrálním území Strašnice“ (dále též „stavba“). Žalobce - občanské sdružení podle ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny - se v územním řízení přihlásil jako jeho účastník podle ustanovení § 27 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a podal proti územnímu rozhodnutí námitky, o nichž žalovaný rozhodl shora uvedeným způsobem.

Žalobce považuje rozhodnutí obou správních orgánů za nezákonná jak pro vady řízení, tak pro jejich věcnou nesprávnost. Odvolací správní orgán ve svém stručném rozhodnutí námitky žalobce velmi zjednodušil, zkrátil a vyjádřil se k nim vesměs nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem.

Co se týče vad řízení před správními orgány, žalobce byl postupem správních orgánů hrubě zkrácen ve svých procesních právech. Územní rozhodnutí bylo vydáno osobou podjatou. Žalobce namítal v územním řízení podjatost Akad. arch. A. H. a Ing. arch. D. B., avšak dosud nebyl vyrozuměn o výsledku odvolacího řízení v této věci. Územní rozhodnutí bylo vydáno náhle a pokoutně dne 17.7.2009 a zveřejněno bylo na úřední desce dne 21.7.2009, tedy v době dovolených, nadto text územního rozhodnutí svou strukturou a členěním neodpovídá písemnému stylu úředníků stavebního úřadu, zejména Akad. arch. H.. Tyto skutečnosti vyvolávají důvodné podezření, že se procesu vyhotovení rozhodnutí účastnili samotní stavebníci; k těmto námitkám se žalovaný nijak nevyjádřil. V průběhu řízení bylo nezákonně manipulováno se správním spisem, panoval v něm chaos a nebyl řádně veden soupis součástí spisu podle ustanovení § 17 správního řádu, aby nebylo možno dohledat, kdy byl jaký dokument do spisu vložen. Jestliže se tento soupis nyní ve spisu nachází, musel být vyhotoven dodatečně. Stavební úřad odmítl znalecký posudek fakulty architektury ČVUT, vypracovaný Ing. arch. J. J., který předložili účastníci řízení. Ačkoli byl tento posudek předložen až po konání ústního jednání, stavební úřad může i dodatečně uznat a zohlednit ostatními účastníky předložené důkazy, zvláště když se jedná o laickou veřejnost – fyzické osoby, které nejsou podnikateli v oblasti výstavby a nemají dostatečné finanční prostředky. Stavební úřad tím porušil zásadu, zaručující všem účastníkům rovné postavení v řízení. Odvolací správní orgán uvedl, že posudek „obsahuje řadu chyb a jeho obsah a forma jsou problematické“, avšak neuvedl, v čem konkrétně tyto nedostatky spatřuje.

V průběhu územního řízení došlo k několika procesním vadám. Řízení bylo usnesením stavebního úřadu přerušeno, ale účastníci řízení už nebyli vyrozuměni o tom, že se v řízení pokračuje, jak ukládá ustanovení § 65 odst.2 správního řádu, nebyl o tom ani učiněn záznam do spisu; namísto toho stavební úřad rovnou vydal územní rozhodnutí. Zásadní vadou řízení je to, že žalobce nebyl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst.3 správního řádu. Žalobci jako zástupci veřejnosti dále nebylo umožněno seznámit se se spisem podle ustanovení § 38 správního řádu, když mu nebylo umožněno pořizovat kopie z projektové dokumentace. Žalovaný se nijak nevypořádal s námitkou, že v průběhu

pokračování

územního řízení bylo porušeno ustanovení § 87 odst.2 stavebního zákona, protože žadatel nezveřejnil informaci o záměru a o tom, že podal žádost o územní rozhodnutí; žadatel tvrdí, že zveřejnil záměr tím, že položil papír formátu A4 textem dolů na zídku a zatížil jej cihlou.

Co se týče věcné nesprávnosti rozhodnutí, správní orgány se především nevypořádaly s námitkami, že umístění stavby představuje nešetrný zásah do dané lokality a do životního prostředí, spočívající v masivní a nešetrné výstavbě, znemožňující pohodu bydlení. Posudek ve svém závěru jednoznačně konstatuje, že navržený bytový dům neodpovídá stávajícímu charakteru lokality, a to především svým měřítkem. Tato disproporce by se projevila již v projektové dokumentaci, kdyby byla zakreslena celá ulice v jednoduchém půdorysu zastavěných ploch, typických příčných řezů a rozvinutých pohledů; projekt plánované stavby nebyl řádně okótován a tak tyto disproporce nejsou patrné. Navrhovaná stavba svojí hmotou a výškou zásadně nezapadá do okolní vilové výstavby a představuje nadlimitní zátěž okolní krajiny a obyvatel. Svým umístěním by rovněž negativně ovlivnila urbanistický a architektonický charakter lokality. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil a neuvedl v něm dostatečné úvahy, jimiž se při rozhodování řídil. Totéž platí pro vypořádání se s námitkou, že v souvislosti s umístěním stavby dojde k porušení krajinného rázu.

Způsob, jakým se žalovaný správní orgán vypořádal s námitkami žalobce, které se týkaly dopravního zatížení v lokalitě, nedodržení trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací, nástupních ploch pro požární techniku a ke zdrojům vody, určeným k hašení požáru a normovaného počtu odstavných a parkovacích míst, je nedostatečný a nepřezkoumatelný. Žalovaný pouze odkazuje na závazná stanoviska, která nekonkretizuje, ani neuvádí vlastní úvahy, jimiž se řídil. Tvzení žalovaného, že normy ČSN nejsou pro stavební úřad závazné, svědčí o jeho neobvyklé laxnosti. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že není dodržen článek 56 odst.2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl.m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška OTTP“): zajištění do garáže v souladu s uvedeným ustanovením není možné, výkres, na který se správní orgány odvolávají, je zkrácený a neodpovídá skutečnosti. Nepřezkoumatelné je rovněž odůvodnění vypořádání se s námitkami, týkajícími se odstupových vzdáleností stavby od sousedících staveb.

Žalovaný se nevypořádal s námitkou, týkající se absence studie hluku a vyhodnocení hlukové zátěže. Nevypořádal se ani s námitkou porušení ustanovení § 8 odst.1 zákona č. 334/1992 Sb., když stavební pozemky parc. č. 2061 a 2062 tvoří zemědělský půdní fond. Žalovaný nereagoval na námitku žalobce, že je v územním rozhodnutí zmatečně označen stavebník: z výpisu z katastru nemovitostí je zřejmé, že vlastníkem pozemků jsou manželé Řežábovi, ale stavebníkem a vlastníkem stavby bude společnost JRD, s.r.o. Závažným problémem je možná kontaminace pozemku starými ekologickými zátěžemi, neboť na pozemku se nacházejí vraky automobilů, z nichž mohou unikát oleje nebo jiné nebezpečné látky. Dokumentace se však ekologickými zátěžemi nezabývá. Stavební úřad uvedl, že odstraňování staveb, zařízení a „ekologických zátěží“ na pozemku stavby není předmětem územního řízení o umístění stavby, s tím však žalobce nesouhlasí, neboť možná kontaminace půdy může představovat nebezpečí pro výstavbu a tudíž s procesem umísťování stavby nepochybně souvisí.

Na základě uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby žalobci přiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný odvolací správní úřad ve svém vyjádření uvedl, že se ke všem námitkám, obsaženým v odvolání, dostatečně vyjádřil. Předloženým posudkem se - na rozdíl od

pokračování

stavebního úřadu - v odvolacím řízení zabýval a dospěl k závěru, že posudek neobsahuje nic nad to, čím se stavební úřad obvykle „rutinně“ zabývá. Žalovaný v něm spatřuje chyby formální i věcné, například na straně 1 se hovoří o lokalitě, tvořené „bez výjimky rodinnými domy“, na straně 3 se ovšem píše o objektech se dvěma běžnými a jedním „ustoupeným podlažím“, jež ve smyslu definice stavebního zákona rodinnými domy nejsou. Ve skutečnosti tedy lokalita obsahuje jak domy rodinné, tak i domy bytové. Podobně znejasňující je, pracuje – li posudek při charakteristice výškové hladiny s úvahami typu „přízemí jsou často zvýšená“, namísto přehledného srovnání jasně definovaných nadzemních a podzemních podlaží. Dalším, tentokrát zásadním a sporným bodem posudku je tvrzení, že stavební čára je „kontinuální, stabilizovaná po obou stranách ulice“ a že je v návrhu „překročena o více než tři metry“.

Pokud jde o otázku krajinného rázu, je nutno rozlišovat různé typy posuzování. Posouzení krajinného rázu je specifické, vychází zejména z umístění stavby v konkrétní lokalitě a v hustě zastavěném pražském území podrobnou dokumentaci stavby zpravidla ani nevyžaduje. Je tedy správné, že posuzovatel krajinného rázu hodnotí vše globálně a že nezabíhá do podrobnějšího urbanisticko - architektonického posuzování.

Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve zjistil, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), osoby, které mohou být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo ty, které mohou být dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výkonu rozhodnutí soudu.

Na výzvu soudu ze dne 24.5.2010 uplatnila práva osoby zúčastněné společnost JRD, s.r.o. a dále Ing. J. Ř. a Ing. I. Ř., kteří ve společném vyjádření ze dne 12.7.2010 poukázali na to, že se všemi námitkami žalobce se správní úřady obou stupňů již vypořádaly v rozhodnutích a odkázali rovněž na svá písemná vyjádření, učiněná v průběhu správního řízení.

Právo osob zúčastněných na řízení uplatnili dále Ing. L. Š., Ing. J. Š., Ing. V. Š., Bc. J. Š. a J. H., kteří se však na výzvu soudu k obsahu podané žaloby a k předmětu řízení nevyjádřili.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i odvolací správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Soud považuje za potřebné již úvodem odůvodnění svého rozhodnutí konstatovat, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu je, jak upozorňuje žalobce, mimořádně stručné a k řadě odvolacích námitek se vyjadřuje nedostatečně, případně vůbec. Pro účely přezkumu ve

pokračování

správním soudnictví však tvoří řízení před správními orgány obou stupňů ve svém souhrnu jednotný celek procesu rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech účastníků správního řízení a jestliže odvolatel svými odvolacími námitkami nijak nerozšířil námitky, které byly vypořádány již prvoinstančním správním orgánem, není důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí skutečnost, že se s nimi odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Důležité je tedy to, zda byly všechny námitky žalobce vypořádány ve správním řízení jako celku, nikoli již to, zda tak správní orgány učinily v prvoinstančním nebo odvolacím řízení.

K žalobcově námitce, že územní rozhodnutí bylo vydáno náhle a pokoutně a jeho struktura a členění neodpovídají stylu úředníků stavebního úřadu, zejména Akad. arch. H., soud uvádí, že závěr žalobce o pokoutnosti vydání územního rozhodnutí, vyplývající z toho, že bylo vydáno v době dovolených dne 17.7.2009, je neopodstatněný: Při tomto způsobu uvažování by nebylo možné vydávat jakákoli správní rozhodnutí po celou dobu letních prázdnin, což by byl značně absurdní výsledek. Rovněž den vyvěšení rozhodnutí na úřední desku – úterý – v tomto ohledu nemůže sám o sobě vyvolávat žádné pochybnosti. K formální struktuře rozhodnutí soud uvádí, že rozhodnutí správních orgánů jsou správními soudy přezkoumávána z hlediska jejich souladu s právními předpisy; není v možnostech soudu, aby zkoumal stylistické či strukturní jedinečnosti v psaném projevu jednotlivých pracovníků správních orgánů, ostatně to ani nesouvisí s posuzováním zákonnosti správního rozhodnutí. Tyto námitky žalobce nejsou důvodné.

Žalobce namítal, že bylo v průběhu územního řízení porušeno ustanovení § 87 odst.2 stavebního zákona, protože žadatel nezveřejnil („nevěsíl“) informaci o záměru a o tom, že podal žádost o územní rozhodnutí, v lokalitě stavby. Žadatel podle tvrzení žalobce tvrdil, že zveřejnil záměr tím, že „...položil papír formátu A4 textem dolů na zídku a zatížil jej cihlou.“

Soud k uvedené námitce uvádí, že v územním řízení skutečně k tomuto porušení povinnosti, stanovené v ustanovení § 87 odst.2 stavebního zákona došlo. Této skutečnosti si byl vědom rovněž stavební úřad a v souladu s ustanovením § 87 odst.2 tento nedostatek zhojil tím, že nařídil ve věci druhé veřejné ústní jednání.

Žalobce namítal, že dosud nebyl vyrozuměn o výsledku odvolacího řízení ve věci námitky podjatosti úředních osob Akad. arch. A. H. a Ing. arch. D. B.

Městský soud ze správního spisu, předloženého mu žalovaným správním úřadem, zjistil, že žalobce podal dne 18.5.2009 námitku podjatosti vůči úředním osobám Akad. arch. A. H. a Ing. arch. D. B., které rozhodovaly v územním řízení. Usnesením ze dne 20.5.2009, respektive ze dne 21.5.2009, bylo rozhodnuto o tom, že tyto úřední osoby z rozhodování vyloučeny nejsou. Žalobce podal proti těmto usnesením dne 8.6.2009 odvolání. Soud je nucen konstatovat, že ani ve spisu prvostupňového, ani ve spisu odvolacího správního orgánu však není založen žádný dokument, vztahující se k tomuto odvolacímu řízení. Skutečnost, že nebyl o výsledku odvolacího řízení ve věci podjatosti vyrozuměn, žalobce namítal rovněž v odvolacím řízení. Žalovaný odvolací správní orgán se k ní však nijak – stejně jako v řízení před soudem – nevyjádřil. Vzhledem k uvedenému tedy nelze prokázat, že bylo o odvolání ve věci podjatosti úředních osob vůbec rozhodnuto, natož že se tak stalo pravomocně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

pokračování

Konečné rozhodnutí ve věci podjatosti musí předcházet konečnému rozhodnutí správního orgánu ve věci. Tento závěr má oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, sp.zn. 3Afs 20/2003, dostupném na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „rozhodnutí správce daně o vyloučení pracovníka je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm.c) s.ř.s.] a které není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Musí proto předcházet rozhodnutí o věci samé, aby případné vady daňového řízení způsobené nesprávnou aplikací § 26 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, bylo možno namítat v řízení o žalobě proti meritornímu rozhodnutí.“ V uvedené věci se sice jednalo o problematiku daňovou, avšak právní úprava, týkající se podjatosti úředních osob, je shodná jako v nyní projednávané věci.

Tím, že žalovaný o odvolání proti rozhodnutí, jímž byla vyslovena nepodjatost úředních osob, nerozhodl, fakticky vyloučil otázku jejich možné podjatosti ze soudního přezkumu a soud musel k rozhodnutí samotnému přistupovat tak, jako by nebylo vyloučeno, že rozhodovala osoba podjatá. O tom, že se obě pracovnice správního orgánu na výkonu pravomoci bezprostředně podílely, není pochyb; Akad. arch. H. je dokonce uvedena v územním rozhodnutí jako osoba vyřizující. Tímto postupem správní orgán podstatně porušil ustanovení o řízení, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítal, že stavební úřad porušil jeho procesní práva tím, že řízení bylo usnesením přerušeno, ale účastníci řízení už nebyli vyrozuměni o tom, že se v řízení pokračuje a stavební úřad namísto toho rovnou vydal územní rozhodnutí.

Ze spisového materiálu vyplývá, že řízení bylo přerušeno usnesením stavebního úřadu ze dne 4.6.2009. Podle ustanovení § 65 odst.1 správního řádu po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení. Správní orgán může rovněž činit úkony podle ustanovení § 137 odst.1 a § 138. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta, určená správním orgánem podle ustanovení § 64 odst.2 nebo 3. Bylo - li řízení přerušeno podle ustanovení § 64 odst.2 nebo 3, může v řízení správní orgán pokračovat též na požádání účastníka, který požádal o jeho přerušení. O tom, že se v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu.

Žalovaný odvolací správní úřad k této námitce v napadeném rozhodnutí uvedli, že všichni účastníci řízení byli o pokračování v řízení vyrozuměni zveřejněním na úřední desce Úřadu Městské části Praha 10, čímž stavební úřad svou povinnost, vyplývající z ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu splnil. Soud však ve správním spisu o tomto zveřejnění nenalezl žádný doklad, nenachází se v něm ostatně ani citovaným ustanovením požadovaný záznam o pokračování v řízení.

Z uvedeného proto jednoznačně vyplývá, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 65 odst.2 správního řádu, když nerozhodl o pokračování v řízení a namísto toho rovnou vydal rozhodnutí. Tato vada v řízení však - bez dalšího - nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí; v tomto ohledu je rozhodující, jaký dopad měla tato procesní vada do práv účastníků řízení. V projednávané věci se tato vada úzce pojí s následující žalobní námitkou.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že byl podstatně zkrácen ve svých procesních právech, když nebyl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst.3 správního řádu.

pokračování

K tvrzení žalovaného o tom, že žalobce měl možnost kdykoli se s doplněním spisu seznámit a vyjádřit se k němu, soud podotýká, že z ustanovení § 36 odst.2 správního řádu nevyplývá pro správní orgán pouze povinnost účastníkům řízení nebránit v právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nýbrž rovněž pozitivní povinnost k uplatnění tohoto práva je sám vyzvat. Tento názor je vyjádřen rovněž v právní nauce, podle níž nepřímo vyplývá i z ustanovení § 144 odst.3 správního řádu, jež umožňuje „výzvu podle § 36 odst. 3“ v řízení s větším počtem účastníků nahradit zveřejněním konceptu výrokové části a odůvodnění rozhodnutí s úpravou dalšího postupu při podávání námitek (viz Vedral, J.: Správní řád: Komentář, 2. vydání.. Praha 2012). Z povahy tohoto ustanovení pak nutně vyplývá, že správní orgán musí účastníka řízení tímto způsobem vyzvat až poté, co uzavře shromažďování podkladů pro rozhodnutí.

Stavební úřad v „Oznámení pokračování územního řízení a pozvání k II. veřejnému ústnímu jednání“ ze dne 15.4.2009 žalobce obecně poučil o tom, že se může před vydáním rozhodnutí vyjádřit k rozhodnutí, popřípadě navrhnout jejich doplnění, avšak takové poučení nelze vzhledem k výše uvedenému považovat za dostačující (druhé ústní jednání se konalo až dne 19.5.2009). Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poučení žalobce ve smyslu ustanovení § 89 odst.1 stavebního zákona, obsažené v uvedeném Oznámení, podle něhož závazná stanoviska dotčených orgánů, námítky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží; ani toto ustanovení totiž správní orgán nezabývá povinností, uloženou mu ustanovením § 36 odst.2 správního řádu. Spisový materiál byl přitom doplněn i po citovaném poučení ze dne 15.4.2009 a dokonce i po konání druhého ústního jednání dne 19.5.2009, o podklady, které byly pro rozhodnutí správního orgánu významné a s nimiž měl žalobce právo se seznámit (v naposled uvedeném případě se jedná mimo jiného o sdělení Policie České republiky na podnět ke změně nebo zrušení stanoviska ze dne 12.5.2009, vložený do spisu dne 20.5.2009). Správní orgán svým postupem v rozporu s ustanovením § 36 odst.2 správního řádu podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem způsobem, který mohl mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítl, že stavební úřad porušil ustanovení o řízení, když odmítl posudek Ing. arch. J., který účastníci řízení předložili až po konání ústního jednání. Pro účastníky řízení jako laickou veřejnost je obstarání posudku z časových i finančních důvodů obtížnější než pro navrhovatele a stavební úřad tak svým postupem údajně porušil zásadu rovnosti účastníků řízení.

Soud k této žalobní námitce uvádí, že stavební úřad postupoval v souladu se zásadou koncentrace řízení, obsaženou v ustanovení § 89 odst.1 stavebního zákona, spočívající v tom, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námítky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Za určitých okolností je správní orgán povinen zabývat se i později uplatněnými námitkami - jedná se o případy, kdy účastník řízení nebyl o uplatnění zásady koncentrace řízení poučen nebo když námitka tvrdí rozpor s kogentním ustanovením zákona (například že chybí vyžadované závazné stanovisko): k tomu je správní orgán povinen přihlídnout z úřední povinnosti i po konání ústního jednání (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2008, č.j.: 6As 37/2006 – 122, www.nssoud.cz). V projednávané věci se však o takovou situaci nejedná. Stavební zákon nedává stavebnímu úřadu možnost uvážení, kdy zásadu koncentrace uplatní a kdy nikoli. Naopak bezpodmínečně stanoví, že námítky musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží; v územním řízení jsou totiž hájena práva osob s různými zájmy – nejen veřejnosti, ale například i stavebníka – čehož důsledkem je citovaná právní úprava (podle názoru Nejvyššího správního soudu není taková

pokračování

právní úprava protiústavní – viz rozsudek ze dne 14.7.2011, č.j.: 9As 34/2011 – 102, dostupný tamtéž). Stavební úřad tudíž postupovaly v souladu se zákonem, když uvedené znalecký posudek předložený odmítly jako opožděný.

Oprávněnost odmítnutí předloženého posudku je významná pro posouzení další žalobcovy námitky, spočívající v tvrzeném nedostatečném vypořádání se správních orgánů s argumenty, týkajícími se zasazení a vůbec vhodnosti stavby vzhledem k lokalitě, do níž je umístována. Žalobce totiž tyto své námitky formuloval v řízení před stavebním úřadem jen krajně obecně a neurčitě; podstatné konkretizace a rozšíření se jim dostalo až právě uvedeným posudkem, a poté, co byl posudek jako opožděný odmítnut, žalobce jeho obsah přejal do odvolání proti územnímu rozhodnutí. Kdyby však mohl žalobce v odvolacím řízení uplatnit argumenty, které v prvoinstančním řízení kvůli koncentraci řízení neuplatnil, zásada koncentrace řízení by tím pozbyla svého smyslu; fakticky by se jednalo o obcházení zákona tuto zásadu zakotvujícího. Shodně se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.2.2007, č.j. 3As 63/2006 – 136, www.nssoud.cz, když konstatoval: „Při uplatnění zásady koncentrace řízení v prvním stupni je třeba ji aplikovat i v řízení druhostupňovém – odvolacím, které ve svém souhrnu tvoří jednotný celek procesu rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech účastníků správního řízení. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by uvedená zásada koncentrace v odvolacím řízení neměla své místo, musel by to, s ohledem na § 140 stavebního zákona zakotvující subsidiární aplikovatelnost správního řádu, výslovně stanovit sám stavební zákon. Poněvadž však stavební zákon nemá speciální a přednostní úpravu oproti obecnému správnímu řízení obsaženému ve správním řádu, nebylo pochybením soudu, když řízení v prvním a druhém stupni považoval za jeden celek, které je ovládáno společnými zásadami. V tomto případě je tedy společnou zásadou zásada koncentrace řízení a je jí ovládáno celé správní řízení o umístění, event. změně umístění stavby.“ Soud proto mohl přezkoumat rozhodnutí správních orgánů potud, jak se správní orgány vypořádaly s těmi námitkami žalobce uplatněnými nejpozději při ústním jednání.

Žalobce ve svých námitkách ze dne 5.4. 2009, respektive ze dne 17.5.2009 uváděl, že rozsah a hmota stavby představují nadlimitní zátěž území a dále že umístění stavby a míra zastavění pozemku vůbec neodpovídají urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Okolní rodinné domky jsou nanejvýš dvoupatrové, zatímco umístěvaný dům je čtyřpatrový a vytváří ošklivou dominantu místa.

Stavební úřad k těmto námitkám uvedl, že navrhovaná stavba je stavbou o čtyřech nadzemních podlažích (tři patra), přičemž čtvrté nadzemní podlaží (třetí patro) je řešeno jako ustupující. Horní hrana atiky čtvrtého nadzemního podlaží je nanejvýš 13.45 metru. Navrhovaná stavba bytového domu nepřevyšuje zásadním způsobem výškovou hladinu okolních staveb, tj. zejména sousedícího dvojdomu č.p. 768 a 742, nijak výrazně se neprojeví v dálkových pohledech na danou lokalitu (panoramatech), nenaruší její střešní krajinu; ve vzhledu k okolí se navrhovaný dům nestane dominantní stavbou. Objekt je prostorově členěn do dvou vzájemně propojených třípodlažních částí s vloženým komunikačním jádrem (schodiště a výtah), přecházejícím do čtvrtého ustupujícího podlaží tak, aby měřítkem odpovídal okolní zástavbě. Stavba svým architektonickým výrazem působí dojmem dvojdomu, a tím reaguje na charakter okolní zástavby, kde je umístěno několik dvojdomů i trojdomů, z nichž zejména trojdomy č.p. 887, 844 a 848 při ulici Ve Stínu a trojdom č.p. 1023, 913 a 2358 při ulici Pod Strašnickou vinicí navrhovanou stavbu svými parametry přesahují. Jak je patrné z archivní dokumentace, je rovněž výška hřebene protilehlého dvojdomu č.p. 876 14.40 metrů nad přilehlým chodníkem, srovnatelná s výškou

pokračování

navrhovaného bytového domu. Stavební úřad dále poukázal na závazné stanovisko Odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23.1.2009, podle něhož umístěním výše uvedené stavby nemůže být snížen či změněn krajinný ráz, neboť se jedná o výstavbu bytového domu v návaznosti na domy podobného typu (co se týče výšky a objemu stavby).

Městský soud v Praze má za to, že se stavební úřad se všemi námitkami žalobce vypořádal. Odůvodnění jeho rozhodnutí je sice formulováno stručně a do jisté míry obecně, avšak to je dáno především značně neurčitě formulovanými námitkami žalobce. Stavební úřad však konkrétními údaji tvrzení žalobce vyvrátil, když odůvodnil, že stavba svým rozvržením – jedná se o dvojdom – zapadá do architektonického charakteru prostředí, v němž se nachází několik dvojdomů a trojdomů; stavba rovněž nevytváří dominantu místa, když svou výškou odpovídá některým sousedícím stavbám: dvojdomu č.p. 768 a 742 a protilehlému dvojdomu, jehož výška hřebene umístěnou stavbu dokonce převyšuje; stavební úřad rovněž upozornil na to, že třetí patro stavby ustupuje, čímž stavba působí opticky méně mohutně a lépe tak zapadá do okolní zástavby.

Pro úplnost soud podotýká, že od chvíle, kdy se žalobce přihlásil jako účastník územního řízení, uplynuly do druhého ústního jednání, tedy do okamžiku, kdy mohl uplatnit své námitky, bez několika dnů celé dva měsíce. Není tudíž na místě argument žalobců, že neměl pro přípravu námitek dostatek času (není ostatně ani pravdou, že by uplatnění dostatečně určitých námitek vyžadovalo vyhotovení znaleckého posudku). Obraz průběhu řízení z tohoto hlediska dokresluje skutečnost, že účastníci řízení, kteří byli o uplatnění zásady koncentrace řízení poučeni, stavební úřad ani nepožádali o pozdější konání ústního jednání z důvodu těžkostí při obstarávání posudku, nýbrž o skutečnosti, že hodlají posudek předložit, informovali stavební úřad až tři týdny po konání druhého ústního jednání.

Žalobce v podané žalobě dále namítá, že se správním spisem bylo v průběhu řízení nezákonně manipulováno, panoval v něm chaos a nebyl řádně veden soupis spisu ve smyslu ustanovení § 17 správního řádu, aby nebylo možné zpětně dohledat, kdy byl jaký dokument do spisu vložen.

K uvedené námitce soud uvádí, že žalobce nikterak blíže nekonkretizoval, jakým způsobem mělo být se spisem během řízení nezákonně manipulováno, ani v čem spočívala chaotičnost jeho vedení. Tato jeho tvrzení tudíž soud nemůže přezkoumat. Co se týče soupisu součástí spisu, tento se ve spisu nachází, byť z něj nelze určit, jestli byl vytvářen průběžně, nebo vyhotoven dodatečně. Z hlediska námitky žalobce, tedy pro určení toho, kdy byl konkrétní dokument do spisu vložen, je však rozhodující, že jsou dokumenty ve spisu opatřeny razítkem s datem přijetí; o tom, kdy se který dokument stal součástí spisu, tedy není pochyb. I kdyby soupis spisu nebyl veden řádně, nepředstavovala by tato skutečnost sama o sobě důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost.

Žalobce namítal, že se správní orgány vypořádaly nedostatečně a nepřezkoumatelně s jeho odvolacím tvrzením, že stavba nesplňuje článek 8 vyhlášky OTTP, tedy že nejsou dodrženy odstupové vzdálenosti od ostatních staveb. Tvrzení správních orgánů o tom, že je tento požadavek dodržen, neodpovídá skutečnosti, protože horní hrana atiky čtvrtého nadzemního podlaží má být maximálně ve výši 13.45 metru.

K této námitce, uplatněné již v prvoinstančním řízení, stavební úřad uvedl, že soulad navrhované stavby s článkem 8 vyhlášky OTTP je prokázán výkresem č. 08, který je součástí spisové dokumentace, do které bylo žalobci umožněno nahlédnout, dále výkresem č. 02, který byl žalobci poskytnut v kopii, a konečně i výkresem č. 01, do kterého žalobce nahlížel a jehož

pokračování

kopii nepožadoval. Vůči tomuto odůvodnění se žalobce věcným způsobem nijak nevymezil, pouze je označuje za nedostatečné a nepřezkoumatelné. Žalobce nepopřel tvrzení stavebního úřadu, že obdržel výkres č. 02, přitom i z něj je zřejmé, že horní hrana atiky čtvrtého nadzemního podlaží počítá s výškou právě 13.45 metru, přesto vyznačené čáry odstupových vzdáleností nezasahují do sousedních staveb. Jelikož žalobce neuvádí, v čem spisová dokumentace neodpovídá skutečnosti a pouze označuje tvrzení z ní vyplývající za nedostatečná a nepřezkoumatelná, jeho námitku soud shledal nedůvodnou.

Žalobce a správní orgány se neshodují ani v názoru, zda žalobce požadoval kopii výkresu č. 08 z projektové dokumentace. Žalobce podle svého tvrzení kopii tohoto výkresu požadoval, avšak stavební úřad mu ji odepřel pořídit a rovněž o tomto odepření nesepsal usnesení, čímž jednal v rozporu s ustanovením § 38 správního řádu. Stavební úřad naproti tomu tvrdí, že žalobce o kopii tohoto výkresu vůbec nepožádal.

Soud k takto uplatněné námitce uvádí, že pořizování kopií z dokumentace v územním řízení je upraveno v ustanovení § 168 odst.2 stavebního zákona, což je zvláštní právní úprava ve vztahu k ustanovení § 38 odst.4 správního řádu. Její specifikum spočívá v tom, že je možnost pořízení kopií - na rozdíl od pořizování kopií ze spisu - podmíněna předložením souhlasu toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlasu vlastníka stavby, které se dokumentace týká. Avšak ani tato zvláštní úprava nevylučuje použití ustanovení § 38 odst.5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá v případě, že nevyhoví žádosti žadatele, o tom vydat usnesení.

Žalobce dále v podané žalobě tvrdil, že stavební úřad odmítl vydat usnesení o odepření předmětné kopie a soud žalobci přisvědčil, že takové usnesení, či alespoň záznam o tomto odepření se ve spisu skutečně nenacházejí. Na základě spisu tak nelze jednoznačně určit, zda žalobce o pořízení kopie výkresu č. 08 požádal, nebo nikoli. Námitka žalobce je ovšem důvodná potud, že žalovaný při přešetření stížnosti žalobce na postup pracovníka stavebního úřadu při předmětném nahlížení do spisu ze dne 16.10.2009, č.j.: S-MHMP 594626/2009/OST/Vč, argumentoval v tom smyslu, že odepření poskytnutí kopií bylo na místě, z čehož nepřímo vyplývá, že k tomuto odepření skutečně došlo (listina obsahující vyřízení této stížnosti pracovníkem stavebního úřadu se ve spisu nenachází). Soud z uvedeného uzavírá, že správní orgán pochybil, když o odepření pořízení kopie výkresu č. 08 nevydal usnesení podle ustanovení § 38 odst.5 správního řádu.

Žalobce dále namítal, že ze spisového materiálu není jasné, kdo je vlastně stavebníkem, zda jsou to manželé Ř., nebo společnost JRD s.r.o. Stavební úřad k tomu uvedl, že vlastníky dotčených pozemků jsou manželé Ř., zatímco stavebníkem bude společnost JRD s.r.o. V rozhodnutí stavebního úřadu je tedy stavebník označen zmatečně, neboť jsou v něm za stavebníka společně označeni manželé Ř. i společnost JRD s.r.o.

Soud k této námitce uvádí, že v textu územního rozhodnutí jsou manželé Ř. a společnost JRD s.r.o. společně označeni jako „žadatelé“, nikoli jako „stavebníci“, jak nesprávně tvrdí žalobce. K žalobcově námitce, že z oznámení a spisového materiálu není zřejmé, kdo je stavebníkem, správní úřad uvedl, že vlastníky dotčených pozemků jsou manželé Ř., zatímco stavebníkem bude společnost JRD s.r.o. Tato informace není v rozporu s tím, že žadateli jsou jak vlastníci předmětných pozemků, tak budoucí stavebník. Námitka tudíž není důvodná.

Žalobce dále namítal, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkami, které se týkaly dopravního zatížení v lokalitě, nedodržení článku 56 odst.2 vyhlášky OTTP

pokračování

(vjíždění do garáže), nedodržení trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací, nástupních ploch pro požární techniku a ke zdrojům vody, určeným k hašení požáru a normovaného počtu odstavných a parkovacích míst, je nedostatečný a nepřezkoumatelný. Žalovaný pouze odkazuje na závazná stanoviska, která nekonkretizuje, ani neuvádí vlastní úvahy, jimiž se řídil. Tvrzení žalovaného, že normy ČSN nejsou pro stavební úřad závazné, svědčí podle názoru žalobce o jeho neobvyklé laxnosti.

Co se týče tvrzeného nedodržení článku 56 odst.2 vyhlášky OTTP (vjíždění do garáže), stavební úřad dospěl s odkazem na výkres č. 02, založený ve spise, k závěru, že „zajíždění z ulice Na Výsluní na vjezdovou rampu k podzemním garážím i venkovním odstavným parkovacím stáním jízdou vpřed s maximálně jedním obloukem je možné“. Tento závěr se shoduje se závazným stanoviskem, vydaným Policií České republiky dne 9.1.2009, č.j.: PSP-23128-1/ČJ-2008-D6, jehož správnost byla potvrzena následným vyjádřením Policie České republiky ze dne 12.5.2009, č.j.: KRPA-18364-1/ČJ-2009-0000D. Žalobce proti těmto argumentům ve svém odvolání uvedl, že „ze studie projektové dokumentace to není dle našeho názoru technicky možné a onen výkres je zkreslený a neodpovídá skutečnosti“, avšak již blíže nijak nespecifikoval, v čem spočívá ona technická nemožnost či zkreslenost výkresu. Zůstal tedy u zcela obecného tvrzení, kterým podle názoru soudu nelze účinně zpochybnit správnost závěrů správních orgánů, vyjádřených v odůvodnění rozhodnutí.

Se zbývajícimi žalobními námitkami, spadajícími do tohoto žalobního bodu, se žalovaný správní úřad vypořádal poukazem na nezávažnost norem ČSN, jejichž nedodržením žalobce v průběhu správního řízení argumentoval. Charakter technických norem z hlediska jejich závaznosti je upraven v příloze č. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, a normy ČSN 73 6058, ČSN 73 6110 a ČSN 73 0802, jichž se žalobce dovolává, skutečně závazné nejsou. Nedodržení technických norem, jež nejsou pro správní úřad závazné, tak nemůže představovat vadu územního řízení a tedy ani být důvodem pro zrušení územního rozhodnutí. Námitka nepřítomnosti přezkoumatelné úvahy správního orgánu je zcela obecná: soudu není zřejmé, jakou úvahu žalobce v této argumentaci postrádá; soud pokládá odůvodnění správních orgánů za dostatečné.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalovaný odvolací správní úřad se podle názoru žalobce dostatečně nevypořádal s jeho námitkou vzniku možné kontaminace v důsledku vraků automobilů, které se nacházejí na pozemku stavby a z nichž mohou unikat oleje a jiné nebezpečné látky.

pokračování

Rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (ustanovení § 79 odst.1 stavebního zákona). Ochrana životního prostředí je předmětem územního řízení v souvislosti s umístěním stavby, a sice do té míry, že je zkoumán vliv jejího umístění, respektive stavby samotné a činností s ní souvisejících, na životní prostředí. Soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že eventuální existence určité ekologické zátěže (pocházející například z vraku automobilu) na pozemku, na nějž má být stavba umístěna, svou povahou do územního řízení nespadá: její případné odstranění spadá do fáze realizace předmětné stavby, která samotné výstavbě rovněž předchází, nikoli do fáze, v níž se určuje, za jakých podmínek může být stavba umístěna. Pro úplnost soud dodává, že kladné stanovisko v územním řízení udělily odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy dne 23.1.2009 a odbor životního prostředí Městské části Praha 10 dne 26.1.2009. Soud tudíž shledal tuto námitku žalobce nedůvodnou.

Žalobce v podané žalobě dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, týkající se absence hlukové studie a vyhodnocení hlukové zátěže.

Správní orgán prvního stupně (stavební úřad) odkázal na souhlasné stanovisko Hygienické stanice hl.m. Prahy ze dne 20.1.2009, č.j.: V.HK/3298/45560/08, jehož souhlas byl vázán na splnění podmínek ustanovení §§ 10 a 11 nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, mezi nimiž je obsaženo rovněž vyhodnocení všech zdrojů hluku v objektu umístěných. Podmínky uložené tímto stanoviskem byly včleněny do územního rozhodnutí (bod č. 17) a povinnost provést uvedené vyhodnocení správní orgán splnil, když nechal vypracovat Akustickou studii ze dne 22.4.2009, jež je založena ve spisu. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, obsažené v odvolání, že takové vyhodnocení, resp. hluková studie, provedeny nebyly.

Správní orgány obou stupňů se však nevypořádaly s některými konkrétními námitkami žalobce, vztahujícími se k vlivu některých zdrojů hluku ve vztahu k hygienickým limitům, například s tím, že „nikde není obsažen výpočet hluku, znásobený počtem teplovzdušných a ventilačních jednotek“ (paradoxní je, že se k této námitce vyjádřil ve svém vyjádření k odvolání stavebník, odvolací správní orgán však nikoli – poznámka soudu). Správní orgán se přitom musí vypořádat se všemi uplatněnými námitkami a pokud tak neučiní, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (například viz rozsudek ze dne 26.9.2008, č.j.: 2As 50/2008 – 62, www.nssoud.cz). V projednávané věci tak správní orgán zatížil své rozhodnutí vadou, jež způsobuje jeho nezákonnost a je i důvodem pro jeho zrušení.

Námitka žaloby, spočívající v tom, že jsou stavební pozemky č. 2061 a 2062 zařazeny do zemědělského půdního fondu, a námitka, týkající se neprůhledné zdi, kterou má být stavba obehnána, byly uplatněny až v řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí. Proto byly v souladu se zásadou koncentrace řízení, kterou se soud zabýval výše, podány opožděně. Soud se jimi proto již dále nezabýval.

Městský soud v Praze shledal námitky žalobce zčásti důvodnými. Správní orgány v několika případech porušily ustanovení o řízení - žalobce nebyl vyzván podle ustanovení § 36 odst.3 stavebního řádu k seznámení se s podklady rozhodnutí; prvoinstanční řízení bylo přerušeno, avšak nebylo rozhodnuto o pokračování v něm, namísto toho stavební úřad rovnou vydal územní rozhodnutí; před konečným rozhodnutím ve věci nebylo rozhodnuto o odvolání ve věci žalobcem namítané podjatosti úředních osob; stavební úřad nevydal usnesení o odepření pořízení kopie výkresu z dokumentace. Tyto vady řízení mohly mít za následek

pokračování

nezákonnost rozhodnutí správních orgánů a jelikož nemohly být odstraněny v odvolacím řízení, soud rozhodl rovněž o zrušení prvoinstančního rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst.3 s.ř.s.

Správní orgány se taktéž nevypořádaly se všemi námitkami žalobce, týkajícími se vlivu stavby na okolí z hlediska hluku a v tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Úkolem správních orgánů v následujícím řízení je tedy odstranit vytýkané procesní nedostatky a uvedeným způsobem doplnit odůvodnění svých rozhodnutí.

Podle ustanovení § 76 odst.1 soudního řádu správního soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem mimo jiného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (písm. a/) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (písm. c/).

Jak vyplývá z výše uvedeného odůvodnění, městský soud došel k závěru, že tyto podmínky jsou v projednávané věci splněny, proto postupem podle ustanovení § 76 odst.1 písm.a) a c) soudního řádu správního napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a v souladu s ustanovením § 78 odst.3 soudního řádu správního zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které mu předcházelo. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (ustanovení § 78 odst.5 soudního řádu správního).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení, které vznikly žalobci, jsou tvořeny toliko zaplaceným soudním poplatkem, jelikož žalobce není v řízení zastoupen advokátem. Žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby činil 2.000,- Kč, proto se žalobci přiznává náhrada nákladů řízení v této výši.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobám zúčastněným na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jim byla dána možnost uplatnit jejich práva v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

pokračování

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.července 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu